

DONNA MARCHETTI

Nefret Mektupları

NOX*

DESTEK MEDYA GRUBU

NOX* YAYINLARI: 7

ROMAN: 7

NEFRET MEKTUPLARI / DONNA MARCHETTI

Orjinal adı: Hate Mail

© Donna Marchetti 2024

Hakları Darley Anderson and Associates Ltd. aracılığıyla alınmıştır.

Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Ece Çavuşlu

Çeviren: Ceren Gürein

Redaksiyon: Elif Nihan Akbaş

Son okuma: Deniz Şen

Kapak illustrasyon: Aslıhan Kopuz

Sayfa Tasarımı: Tuğçe Arık

Nox Yayınları: Ocak 2025

Yayıncı Sertifika No. 43196

ISBN 978-625-98091-6-8

© Nox Yayınları

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0) 212 252 22 42

Faks: (0) 212 252 22 43

 www.destekmediagroup.com  www.destekdukan.com
 Noxyayinlari  noxyayinlari  noxyayinlari
 noxyayinlari  info@destekyayinlari.com

Deniz Ofset – Çetin Koçak

Sertifika No. 77699

Maltepe Mahallesi

Hastane Yolu Sokak No. 1/6

Zeytinburnu / İstanbul

Tel. (0) 212 613 30 06

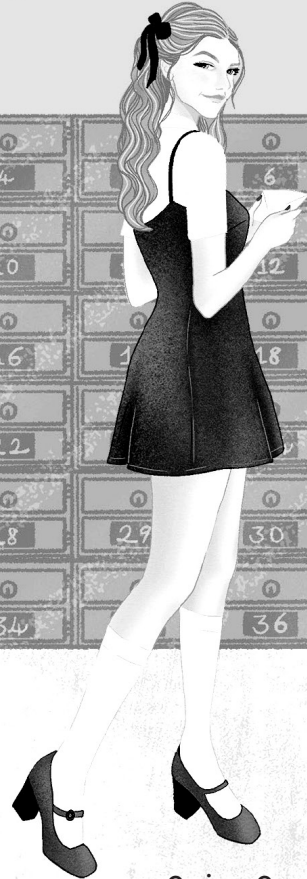


Destek Dukkan



DONNA MARCHETTI

Nefret Mektupları



NOX*

Çeviren: Ceren Gürein



Çalma Listesi



invisible string – Taylor Swift	♥
Now I'm In It – HAIM	♥
Mess It Up – Gracie Abrams	♥
Late Night Talking – Harry Styles	♥
Ghost of You – Mimi Webb	♥
Feel Again – OneRepublic	♥
Nonsese – Sabrina Carpenter	♥
get him back! – Olivia Rodrigo	♥
Someone To You – BANNERS	♥
I Wish You Would – Taylor Swift	♥
Motivation – Normani	♥
People Watching – Conan Gray	♥
Die For You – The Weekend, Ariana Grande	♥
Stuck In The Middle – Tai Verdes	♥
goodnight t go – Arianna Grande	♥
Kiss Me – Sixpence None The Richer	♥
Death By A Thousand Cuts – Taylor Swift	♥
Complicated – Olivia O'Brien	♥
Heaven – Niall Horan	♥
Back To You – Selena Gomez	♥
Paper Rings – Taylor Swift	♥
What if – Colbie Caillat	♥
This Love – Taylor Swift	♥



Birinci Bölüm

GÜZEL KIZLAR ÖLÜM TEHDİTLERİ ALIR

Naomi

“Bu yeni bir rekor falan herhalde. Yayına başlayalı daha iki hafta oldu ve şimdiden hayran mektubu alıyorsun.”

Anne’in insanlara gizlice yaklaşmak gibi bir huyu vardı, bu yüzden arkamda sesini duyduğumda irkilerek sandalyemde döndüm. Sanırım olay ayakkabılarındaydı. Fayansta bile aşırı sessizdiler. Gülümseyerek elindeki mektubu salladı.

“Meteorologların hayran mektupları aldığını bilmiyordum. Endişelenmeli miyim?”

“Güzel olanlar alıyor,” dedi Anne göz kırparak. “Ama dediğim gibi, iki hafta yeni bir rekor. Umalım da yeni hayranın ta-kıntılı çıkmasın.”

Mektubu ondan alıp düz beyaz zarfın arka yüzünü çevirdim. Üzerinde el yazısıyla ismim ve haber kanalının adresi yazılıydı. Anne sabırsızlığını gizleme zahmetine bile girmeden beni izliyordu. Parmağımı kapağın altına kaydırıp yırtarken zarfı boydan boya ikiye böldüm.

“Mektup açacağı kullansana,” dedi Anne. Yüzünde sinirli bir ifade vardı.

“Mektup açacağına kimin ihtiyacı var ki? Parmaklarım gayet iş görüyor.”

“Kâğıt kesîgi olacak,” dedi.

Umurumda değildi. Omuz silktim. “Mektupları bugüne kadar hep böyle açtım.”

Yırtık zarfın içinden katlanmış tek bir defter sayfası çıkardım. Mektup elle yazılmıştı. Basit, kısa ve özdü:

Sevgili Naomi,

Umarım bir sonraki hava durumu raporunun ortasında yıldırım çarpar da ölürsün. Çok ironik olmaz mıydı?

—L

Kendime engel olamadan bir kahkaha patlattım. Sonradan kendimi tutmaya çalışsam da olan olmuştu, sarsıla sarsıla gülüyordum. Anne kaşlarını çattı, ardından neye bu kadar güldüğümü görmek için mektubu elimden kapıverdi. Gözlerimden yaşlar gelirken onunkilerin fal taşı gibi açılmasını ve yüzünün kıpkırmızı kesilmesini izledim.

“Aman Tanrım,” dedi. “Çok üzgünüm. Ne olduğunu bilmiyordum. Gerçekten haberim... Sen iyi misin? Neden gülüyorsun?”

Sakinleşmek için derin bir nefes aldıktan sonra yırtılmış zarfı elime aldım. Gönderenin adresinin olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım.

“Nereden gelmiş bu?”

Anne başını iki yana salladı. Tepkimden dolayı kafasının karıştığı ortadaydı. “Bu sabah postayla geldi. Gönderenin adresi yok. Kim olduğunu biliyor musun?”

Başımla onayladım. Yüzümde yeniden beliren tebessümü hissedebiliyordum. “İki yıldır haber almadığım biri.”

Verdiğim cevaplar Anne’in kafasını daha da karıştırmaktan başka bir işe yaramıyordu. “Bu şaka falan mı? Yoksa bilmemiz gereken psikopat bir sapığın mı var?”

“Uzun hikâye. Açıklaması biraz zor.”

Anne yanımdaki masadan bir sandalye çekip oturdu. “Zamanım bol.”

Ayağa kalkıp eşyalarımı toplamaya başladım. Bugünlük işim bitmişti ve bu, tüm iş arkadaşlarımın dinlemesini isteyeceğim türden bir konuşma değildi. “Çıkmak üzereydim,” dedim. Anne hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. “Bir kahve içelim mi? Sana her şeyi anlatırım.”



Sevgili Luca,

Yeni mektup arkadaşın olacağım için çok heyecanlıyım. Öğretmenim Kaliforniya’da yaşadığımızı söyledi. Daha önce Kaliforniya’da yaşayan biriyle hiç tanışmamıştım. Çok havalı! Her gün plaja gidiyor musun? Orada yaşıyordum ben giderdim diye düşünüyorum. Yaşadığın yeri çok seviyor olmalısın.

Ben Oklahoma’da yaşıyorum. Canım istediğinde plaja gidebileceğim bir yerde yaşamak istemişimdir hep. Benim şehrimde yapacak pek bir şey yok, tabii alışveriş merkezi-ne ya da nehre gitmeyi saymazsan, ki bunlar da okyanus kadar güzel değil.

Kaliforniya’da neler yapmayı seviyorsun? Evcil hayvanın var mı? Benim bir hamsterım var ama aslında bir kedi istiyorum. Annem biraz daha büyüdüğümde bir kedi alabileceğimi söylüyor ama bunu kendimi bildim bileli söylüyor zaten. Şu anda on yaşındayım ve bir kediye bakabilecek kadar büyüdüğümü düşünüyorum. Ya da bir gelincğe. Eğer bir kedim olmayacaksa o zaman gerçekten bir gelincik istiyorum. Ya sen? Gelincikleri sever misin?

Sevgiler,

Naomi Light

Luca'ya ilk mektubumu yazdığımda beşinci sınıftaydım. Öğretmenim bir şapkadan rasgele isimler çekerek bize mektup arkadaşı seçtirmişti. Böylece ben de Kaliforniya'da yaşayan Luca Pichler adında bir çocuğa mektup yazmaya başlamıştım. Başka bir eyalette yaşayan yeni bir arkadaş edineceğim için heyecanlıydım. Daha önce hiç mektup arkadaşım olmamıştı ve mektubu nasıl bitirmem gerektiğinden emin değildim. Annem o zamana kadar tüm mektuplarımı "Sevgiler, Naomi" diye imzalattığından bu mektubu da öyle sonlandırmıştım. Fakat hiç tanımadığım bir çocuğa "sevgiler" yazmanın tuhaf olup olmadığı aklıma takılmıştı. Sonuçta daha önce sadece aileme mektup yazmıştım.

Mektubu yeniden yazmak için çok geçti ve ben de karalayıp özensiz biri gibi görünmek istememiştim. Bayan Goble yazdığımız mektupları toplaya toplaya sırama gelmişti. Kendiminki ni bir zarfın içine koyup ona uzatmıştım.

O da bize mektupların ertesi sabah postaya verileceğini ve mektup arkadaşlarımızın eline geçmesinin birkaç gün alacağını söylemişti. Sonrasında Kaliforniya'daki yeni arkadaşlarımızdan haber almamız için birkaç gün daha geçmesi gerekecekti.

İki hafta sonra mektup arkadaşlarımızdan cevap almıştık. Ailem dışında birinden posta almak beni çok heyecanlandırmıştı. Mektubu açtığımda ilk fark ettiğim şey Luca Pichler'in el yazısının berbat olduğuydu. En azından düzgün yazmak için biraz çabalamış olsa okumam normalden iki kat daha uzun sürmezdi.

Sevgili Naomi,

Kulağa çok sıkıcı geliyorsun. Annem Oklahoma'nın dini açıdan tutucu bir yer olduğunu ve muhtemelen on altı yaşında hamile kalacağını söylüyor. Ayrıca gelincikler pis kokar. Gerçek bir evcil hayvan istiyorsan bir köpek al

çünkü kediler sıkıcıdır. Bir kez daha düşündüm de... belki de kedi tam senlik olabilir.

Oklahoma'da kasırga çıkıyor mu?

Sevgiler,

Luca Pichler

Berbat el yazısını çözmek için bu kadar çaba sarf etmek zorunda kalmam durumu daha da çileden çıkarıcı hâle getirmişti. Ben o kadar güzel ve neşeli şeyler yazmışken o kalkıp... böyle bir cevap mı vermişti? Çenem titriyordu. Bayan Goble'in beni böyle görmesine izin veremezdim. Mektubu katlayıp derin bir nefes almıştım. Gözlerime dolan yaşları tutmuştum. Sonra mektubu açıp tekrar okumuştum. O da benim gibi sonuna "sevgiler" yazmıştı. Bunu ona annesi mi öğretti yoksa sadece beni mi taklit etti diye merak etmiştim. Belki de bu kadar nefret dolu bir mektup yazdıktan sonra ironi yapmak için eklemişti. Kaliforniya'da beşinci sınıfa giden oğlanlar böyle bile isteye ironi yapabiliyorlar mıydı? Bundan şüpheliydim. Muhtemelen mektubunun geri kalanında olduğu gibi benimle alay ediyordu.

Defterimden dikkatlice temiz bir sayfa koparmış, kalemimi almış ve cevap yazmaya koyulmuştum.

Sevgili Luca,

El yazın berbat. Mektubunda ne yazdığını bile anlamadım. Görünüşe göre beş kedin olduğunu söyledin ve hafta sonları en sevdiğin şey de onların tuvaletlerini temizlemek. Bu biraz tuhaf. Muhtemelen bu kadar tuzlu su içmeyi bırakmalısın. Belki de okyanustan uzakta yaşamam iyi bir şeydir.

Ve evet, burada kasırga çıkıyor.

Sevgiler,

Naomi

Bir sonraki mektubunu anlamak daha kolay olmuştı. Acele etmeden el yazısını daha düzgün hâle getirmeye odaklandığı belliydi. Bu seferki ilkinden daha acımasız olsa da zafer kazandığımı hissetmekten alamamıştım kendimi.

Sevgili Naomi,

Az gelişmiş Oklahomalı beyninin ayak uydurabilmesi için bunu daha yavaş yazdım. Anne ve babanın kardeş olduğunu duyduğuma üzüldüm. Ensestin birçok sakat doğuma neden olduğunu duymuştum, bu da senin neden böyle olduğunu açıklıyor.

Oklahoma'da kasırğa çıktığını duyduğuma sevindim. Belki şansımıza bir kasırğa evinizi yok eder de ailenin senin gibilerden daha fazla üretmesini engeller.

Sevgiler,

Luca

İkinci mektubu aldığım da küplere binmiştim. Bir insanın nasıl bu kadar kaba ve iğrenç olabileceğini anlayamıyordum. Mektubu katlayıp sıramın çekmecesine tıktırmış ve ona bir daha asla yazmayacağıma yemin etmiştim. İlk seferinde sadece kötü bir gün geçirmiş olabileceğini varsaymıştım ama bunu yalnızca korkunç bir insan olduğu için yaptığı netleşmişti.



“Ama ona cevap yazdın, değil mi?” diye sordu Anne. “Ondan haber almayalı iki yıl oldu demiştin. O kadar zaman senden cevap almadan sana yazmaya devam etmedi herhalde?”

“Cevap yazdım. Bir süre sonra.”

“Öğretmenin onun bu mektuplarını hiç gördü mü?”

Omuz silktim. “Hayır. Bize her zaman zarfları açılmamış

olarak verirdi. Hiçbirimiz şikâyet etmeyince sanırım mektup arkadaşlarımızın uslu durduğunu varsaydı. Bu da işime geldi çünkü bu olaydan sonra dilim iyice sivrildi.”

“Gerçekten kızmış mıydın yoksa sadece tepki vermesi için mi yaptın?”

Durup birkaç saniye düşündüm. “İlk başta kızgındım. Ama sanırım zaman geçtikçe mektuplarını dört gözle beklemeye başladım. Ne kadar acımasız olabileceğini görmek istedim. On-
dan daha acımasız olmayı da görev edindim.”

Anne aramızdaki masanın üzerinde duran mektuba baktı. “Görünüşe göre top sende.”

Mektubu aldım ve tanıdık el yazısına şöyle bir göz gezdirdim. “Gönderen adresi yok ki,” diye hatırlattım. “Nasıl cevap yazacağım?”

“İki yıl önceki adresini dene,” dedi.

“Denedim zaten. Bir buçuk yıl önce. Teslim edilemediği için iade edildi. Genellikle birimiz taşınırsak bir sonraki mektubu üzerinde yeni adresle birlikte gönderirdik. Bu sefer yeni bir mektup göndermeden taşındı.”

Anne düşünceli bir ifadeyle dudaklarını büzdü. “Sana meydan okuyor,” dedi bir dakika sonra.

“Bana meydan mı okuyor?”

“Onu bulman için,” diye açıkladı. “Bir cevap göndermezsen son sözü o söylemiş olacak ve onlarca yıl süren mektup savaşını sona erdirecek. Kazanmasına izin mi vereceksin?”

Başımı iki yana salladım. “Hayatta olmaz. İzini süreceğim.”



İkinci Bölüm

KARDEŞLER

Luca

Mektup arkadaşı edinme fikrinin aptalca olduğunu düşünmüştüm. Başka eyalette yaşayan çocuğun tekine söyleyecek bir şeyim yoktu. Herhalde sınıfımda bu mektup arkadaşlığı işine heyecanlanmayan bir ben vardım. Sınıfın geri kalanı birbirlerine mektuplarını okuyup ne cevap yazacakları hakkında konuşurken ben arka sırada oturmuş, evde video oyunları oynuyor olmayı diliyordum.

Sonuçta not verilecek bir ödev değildi. Bayan Martin muhtemelen mektuplarımızı okumayacaktı bile.

“Luca,” dedi dikkatimi çekmek için. “Sana gelen mektubu bizimle paylaşmak ister misin?”

Başımı iki yana salladım. “Pek sayılmaz.”

Bana anlayışla gülümsedi. “Sadece Ben’e de okuyabilirsin.”

Arkadaşım Ben yanıma oturdu. En az benim kadar heyecanlı görünüyordu. Masanın üzerinde duran mektubu ona doğru kaydırđım. Okuduktan sonra o da aynı şekilde bana iade etti.

“Okyanustan amma çok bahsetmiş,” dedi.

“Sorma,” diyerek ona katıldım.

“Ne yazacaksın?”

“Bilmem. Bu çok aptalca.”

“Sana göre her şey aptalca zaten.”

“Her şey aptalca da *ondan*.”

“Ona cevap yazmalısın,” dedi Ben.

“Niyeymiş?”

“Çünkü yazmazsan sınıfta mektup almayan tek çocuk o olacak.”

Gözlerimi devirdim ve iç çekerek not defterimden boş bir sayfa açtım. Naomi’nin mektubuna bir kez daha bakıp kendi mektubumu karalamaya koyuldum. Yazmayı bitirdiğimde sırtıyordum. Kâğıdı defterden koparıp Ben’e uzattım.

“Bunu gönderemezsin,” dedi. “Başın büyük belaya girer.”

“Bayan Martin okumayacak bile,” dedim fısıldayarak.

“Bu yazdığın çok kaba,” dedi. “Onu ağlatacaksın.”

“Ne olmuş? Onu tanımıyorum.”

Mektubumu geri aldım, katlayıp öğretmenimizin verdiği zarfın içine koydum. Konunun burada kapandığını düşündüm. Naomi Light yeni bir mektup arkadaşı isteyecekti ve benim de kimseye bir şey yazmam gerekmeyecekti.

Ama konu kapanmamıştı. İki hafta sonra Bayan Martin yeni mektuplarımızı dağıttı. Naomi’nin bana bir mektup daha yazdığını görünce şaşırdım. Ben de şaşırmış görünüyordu. Hatta kendininkini açmadan önce benimkini açmamı bekledi.

“Ne yazmış?” diye sordu ben daha okumayı bitiremeden.

Mektubu beni sinirlendirmişti. “Geçen sefer ne yazdığımı anlamamış ve hiç bahsetmediğim şeyler uydurmuş.”

Defterimi açtım ve cevabımı yazmaya başladım. Daha ilk cümlemin yarısına gelmiştim ki hepsini karladım. Haklıydı. El yazım gerçekten okunmuyordu. Bayan Martin daha düzgün yazmam konusunda beni sürekli uyarırdı ve annem bile bunun üzerinde çalışmam gerektiğini söylemişti. Temiz bir sayfa açıp baştan başladım. Bu sefer tüm harflerin ayrık ve okunaklı olmasına özen göstererek yavaş yavaş yazdım.

Mektubum bittiğinde Ben'e gösterdim. Okurken kaşları çatıldı ve sonra bana dönüp yüzünü buruşturdu. "Bu çok iğrenç," dedi. "Oklahoma'daki insanlar sahiden böyle şeyler mi yapıyor? Kardeşleriyle mi evleniyorlar?"

Omuz silktim. "Muhtemelen hayır."

Kâğıdı geri alıp zarfın içine tıktırdım.

"Neden ona karşı hâlâ bu kadar kabasın? Muhtemelen bir mektup arkadaşı olacağı için heyecanlıydı."

Ben bakışlarını sınıfımızdaki diğer çocuklara çevirince ben de aynı şeyi yaptım. Aldıkları mektupları okurken tüm kızların yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve ne yazacakları konusunda birbirlerine fikir veriyorlardı. Ne yaptığını biliyordum. Naomi'yi onlardan biri olarak görmemi sağlamaya çalışıyordu: Postayla gelen bir kâğıt parçası olarak değil de gerçek bir insan olarak.

"Yıl boyunca kızın tekine yazıp durmak zorunda kalmak istemiyorum. Cevap yazmamaya karar veren o olursa bu benim hatam olmaz ve Bayan Martin de beni rahat bırakır."

Zarfı kapatıp Naomi'nin adını ve okul adresini yazdım, sonra da Bayan Martin'in mektuplarımız için bıraktığı sepete attım. Mektubunu ilk teslim eden bendim. Bana gülümsedi.

"Bu ne hız," dedi.

Omuz silktim ve en çekici olduğunu düşündüğüm gülümsememi takındım. "Mektup arkadaşım ile sohbet etmek gerçekten çok kolay. Ondan haber almak için sabırsızlanıyorum."

İki hafta sonra mektup arkadaşlarımızdan cevap geldi. Bayan Martin sıraların arasında dolaşarak mektupları dağıttı. Benim sırama geldiğinde durup elindeki mektup yığınının şöyle bir göz gezdirdi. Birini alıp Ben'e uzattı. Yığının sonuna gelince yeniden baktı.

"Hımm," dedi bana mektup gelmediği anlaşılınca. "Üzgünüm, Luca. Görünüşe göre bu sefer sana mektup gelmemiş. Di-

ğer mektuplarla karışmış olabilir. Bazen olur öyle. Muhtemelen bir iki güne elimize ulaşır.”

“Ya.” Hayal kırıklığına uğramış gibi görünmeye çalıştım ama çok da çaba sarf etmem gerekmedi. *Gerçekten* bir parça hayal kırıklığına uğradığıma şaşırmışım. Mektupları beklerken kendimi Naomi’nin benimkine yanıt olarak başka bir iğneleyici mektup göndermesini umarken bulmuştum, böylece ben de daha iğneleyici bir mektupla karşılık verebilecektim.

Acımasız mektuplar yazmamın ardındaki yegâne amacın onun cevap yazmayı bırakmasını sağlamak olduğunun farkındaydım ama bu kadar çabuk gerçekleşeceğini de tahmin etmemiştim doğrusu. Ama şimdi sınıfta okuyacak bir mektubu olmayan tek çocuk bendim.

Ertesi gün teneffüs bitiminde Bayan Martin’in masasına uğradım.

“Bugün bana mektup geldi mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Üzgünüm, Luca. Henüz bir şey gelmedi. Yarın tekrar bakalım, ne dersin?”

Ama ertesi gün de postadan bir şey çıkmadı. Ya da ondan sonraki gün.

Bir sonraki mektubu geldiğinde Naomi’den haber alma konusundaki ümidimi çoktan yitirmiştim. Bayan Martin sınıfta dolaşarak mektupları dağıtırken başımı kaldırıp bakmadım bile. Masama bir zarf bıraktığında ödevimle uğraşıyordum. Şaşkınlıkla ona döndüm. Bana göz kırptı ve sınıfı turlayarak diğer mektupları dağıtmaya devam etti.

“Planın pek işe yaramadı galiba,” dedi Ben.

Onu görmezden gelip zarfı açtım.

Sevgili Luca,

Geçen sefer söylediklerinden sonra sana cevap yazmayacaktım. Kötü söz kullanmayı sevmem ama tam bir pis-

lik olduğunu bilmeni isterim. Ama sonra o iğrenç şeyleri muhtemelen sırf benimle mektuplaşmaktan paçayı kurtarmak için söylediğini fark ettim, ben de en uygun cezanın sana yazmaya devam etmek olduğuna karar verdim.

Annemle babamın kardeş olmadığını bilmeni isterim. Bence bunu düşünmüş olman bile tuhaf. Oldukça iğrenç fantezilerin olmalı. Umarım hiç kardeşin yoktur ama varsa da muhtemelen bir metre bile yakınında olmak istemiyorlardır. Çirkin bir kişiliğin var ve bahse girerim içinin çirkinliği yüzüne de vurmuştur.

Bu arada yılın bu zamanında Kaliforniya'da hava nasıl?
Sevgiler,
Naomi

Sevgili Naomi,
Aslında hiç çirkin değilim. Sınıfımdaki kızların hepsi çekici olduğumu düşünüyor. Öğretmenim sınıfımdaki iki kızı birbirlerine not verirken yakaladı ve notta öyle yazıyordu. Yani yanılıyorsun. Ayrıca hiç kardeşim yok. Kardeşler hakkında hayal kurduğumu düşünmen gerçekten iğrenç. Böyle bir şeyi neden düşündün ki? Sen bunları mı hayal ediyorsun? İğrenç.

Yılın bu zamanında hava oldukça güzel. Bugün neredeyse yirmi yedi derece. Okuldan sonra plaja giderim belki.
Sevgiler,
Luca

Sevgili Luca,
Sınıfındaki kızlar yanılıyor çünkü beşinci sınıftaki oğlanlar çekici değildir. Sınıfındaki kızlar sana çekici dediğinde, muhtemelen sadece sıksa olduğunu kastetmişlerdir. Büyük kuzenim oğlanların liseye kadar çekici olmadıkla-

rımı söylüyor. Tabii seni ne mutlu edecekse ona inanmakta özgürsün.

Oradaki havayı feci kıskandım. Buralar hep soğuk ve bulutlu. Keşke şu anda plajda uzanıyor olsaydım. Gerçekten bronz musun? Keşke ben de bronzlaşabilseydim.

Sevgiler,

Naomi

Sevgili Naomi,

Havadan ve bronzluktan bahsederek benimle arkadaş olmaya çalışmayı bırak. İşe yaramayacak. Ayrıca muhtemelen plajda uzanmamalısın çünkü biri seni balina sanabilir. Sonra bir de bakmışsın ki bir sürü insan etrafını sarmış, seni okyanusa geri itmeye çalışıyor.

Kuzeninin oğlanlar hakkında ne dediği umurumda değil. Bizden büyükse tabii ki beşinci sınıfa giden çocukların çekici olduğunu düşünmez. Ayrıca sadece sıksa değilim. Karın kaslarım var.

Sevgiler,

Luca

Kış tatili başladığında, sınıfımda mektup arkadaşından sürekli mektup almaya devam eden tek çocuk bendim. Ben bile bu mektup işinden sıkılmıştı. Ocak ayında hepimiz okula döndüğümüzde, masada teslim edilmeyi bekleyen tek bir mektup vardı. Bana gönderilmişti. Bayan Martin bana mektup arkadaşımın bir mektup geldiğini duyurduğunda bütün sınıf dönüp bana baktı. Sanki hepsi mektup arkadaşlarımızın var olduğunu unutmuş gibiydi.

Zarfı daha sonra yanımda kimse olmadan okumak üzere sırt çantama kaldırdım. Geri yazdığında gönderen adresini ev adresimle değiştirdim. Mektup arkadaşıyla yazışmaya devam eden tek kişi olduğumu kimsenin bilmesini istemiyordum.

Üçüncü Bölüm

İSİM KONUSU BİRAZ SIKINTI

Naomi

“Bu hikâyenin devamı varmış gibi hissediyorum,” dedi Anne. “Beşinci sınıfta birbirinize kötü şeyler yazmanızla kalmamıştır.”

“Devamı var. Çok daha fazlası. Sana uzun bir hikâye olduğunu söylemiştim.”

“Mektuplardan sakladığın oldu mu?”

Omuz silktim. “Eminim bir yerlerde duruyorlardır.”

Düpedüz yalandı. Tüm mektupların tam olarak nerede olduğunu biliyordum. Dolabımın en üst rafındaki ayakkabı kutusunda, kronolojik olarak sıralanmış şekilde duruyorlardı. Luca taşındıktan sonra iade edilen açılmamış mektupları bile saklamıştım.

“Bundan bana daha önce hiç bahsetmediğine inanamıyorum,” dedi Anne. “En iyi arkadaşına her şeyi anlatman gerekmez mi?”

“Seninle tanıştığımda onunla iletişimim yeni kopmuştu,” diye hatırlattım ona. “Konusu hiç açılmadı ki.”

İşin aslı Luca’dan kimseye bahsetmemiştim. Ailem bile sadece gelip giden mektupları gördüğü için onun varlığından haberdardı. Üniversitedeki oda arkadaşım beni birkaç kez ona yazar-

ken gördüğü için biliyordu ama bu konuda hiç konuşmamıştık ve mektupların birini bile okumamıştı.

Arkamdan kafenin kapısının açıldığını duydum ve Anne'in gözleri içeri giren kişiye kaydı. Dikkati dağılmış olsa da konunun peşini bırakmadı. "Onu nasıl bulacaksın?"

"Hiçbir fikrim yok. Kamu kayıtlarına mı baksam? Nereden başlayacağımı gerçekten bilmiyorum."

"Adını ve soyadını biliyorsun."

"Doğru ama şimdi nerede yaşadığını bilmiyorum."

"Facebook'ta aratsana."

Telefonumu çantamdan çıkardım. "Tabii ya," dedim. "Bunu neden düşünmedim?"

Anne'in gözleri kocaman açıldı ve sonra kaşlarını çattı. "Adını daha önce hiç aratmadın mı? Neye benzediğini hiç merak etmedin mi?"

"Elbette onu daha önce arattım ama uzun zaman oldu. Profilinde diğer beş çocukla grupça çekilmiş bir fotoğraf vardı, bu yüzden hangisi olduğundan emin olamadım."

Anne'in bakışları bir kez daha beni sıyrarak kasaya yöneldi. Neye baktığını görmek için arkamı döndüğümde komşularımdan birini kahve sipariş ederken buldum. Bakmasına şaşmamalıydı. Jake Dubois arkası bize dönükken bile yakışıklı bir adamdı. Koyu renk saçları ve polo yaka tişörtünü bir güzel dolduran kasları vardı. Ödeme yapmak için tezgâhın karşısına uzanırken tişörtünün kısa kolları pazularını sardı. İkimiz de bir süre daha manzaranın tadını çıkardıktan sonra Anne'e dönerek dikkatimi tekrar telefonuma verdim. Facebook'u açıp arama kutucuğuna "Luca Pichler" yazdım. Sonuçlarda birkaç isim ve fotoğraf çıktı.

"Sence bunlardan biri mi?" diye sordu Anne masanın üzerine eğilip ekranıma bakarak.

Listeye bir göz attım. "Bu adamların hiçbiri Amerika'da yaşamıyor. Bilemiyorum. Taşınmış olması muhtemel ama bunlar-

dan biri olduğunu sanmıyorum. Daha sonra detaylıca araştırmam gerekecek.”

Biri gelip tepemizde dikildi. Anne kafasını kaldırıp Jake’i gördüğünde şaşkınlıktan ciyaklamamak için kendini zor tuttu. “Merhaba,” dedi yüzü kızarıırken. Eminim benim yüzüm de en az onunki kadar pembeydi. Daha demin gözümüzü dikip ona baktığımızı fark edip etmediğini merak ettim.

Anne, “Selam,” diyerek karşılık verdi ve bana döndü. Gözlerimiz buluştuğunda buz mavisi gözleri her zamanki gibi ırkılmeme neden oldu. İnsanın bakmaktan kendini alamadığı türden gözleri vardı fakat onlara bakmaya devam edersem bir şekilde en karanlık sırlarımı öğrenecekmış gibi hissediyordum. “Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum,” dedi. “Bugünkü hava durumunu sundun mu?”

“Vay canına. Bir günde iki büyük hayran,” dedi Anne. “Aldın başını gidiyorsun.”

Genzimden güler gibi bir ses çıkardım ve kahvemden bir yudum almak için kupamı dudaklarıma götürdüğümde içinin boş olduğunu fark ettim. “Anne, o benim komşum.”

“Ya.” Anne gergin bir kahkaha atarak gözlerini kaçırdı.

Jake bir süre bir şey demedi. Dünyadaki tüm Luca Pichlerleri gösteren listenin açık olduğu telefonuma baktığımı fark ettim. Alelacele ekranı kapadığımda dikkatini tekrar bana çevirdi. “Bir ara benimle yemeğe çıkmak ister misin diye sormak istedim. Bu hafta sonu mesela?”

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Bana çıkma teklif ettiğini anlamam biraz zaman aldı. Onu apartmanda pek çok kez görmüştüm ama şimdiye kadar sadece iki kez konuşmuşluğumuz vardı. İlki yaklaşık altı ay önce apartmana taşındığı zamandı ve tam ben çıktığım sırada o elinde bir kutuyla içeri girecekken onun için kapıyı tutmuştum. “Teşekkür ederim,” demişti ve ben de, “Bir şey değil,” diyerek karşılık vermiştim.

İkincisiyse daha bir hafta önceydi. O yukarı çıkarken ben de postalarımı kontrol etmek için aşağıya iniyordum. Tam önümde durup yolumu kesmiş ve “Hey, sen o hava durumu sunucusu Naomi Light değil misin?” diye sormuştu.

“Şey, evet, benim,” diye cevap vermiştim.

Giydiği ameliyat önlüğünün üzerindeki yaka kartına göz atsam da nerede çalıştığını görme şansım olmamıştı.

Yolumdan çekilip aceleyle merdivenleri çıkmadan önce tek söylediği, “İyiymiş,” olmuştu. Onu sonrasında birkaç kez daha görmüştüm ama ikimiz de kibarca başımızı eğerek selam vermekten ya da gülümsemekten fazlasını yapmamıştık, bazen de birbirimizi tamamen görmezden gelmiştik.

Aradan yaklaşık bir dakika geçmesine rağmen hâlâ sorusuna cevap vermediğimi fark ettim.

En az onun soruyu sorarkenki sesi kadar gergin bir sesle, “Tabii, şey, olur,” diye kekeleydim.

“Harika,” dedi. Bakışları boş kupama çevrildi. “Sana bir kahve daha ısmarlayabilir miyim?”

Bugün hâlihazırda üç bardak içmiştim fakat kendimi, “Tabii, şey, olur,” derken buldum ve kelimeler ağzımdan çıktığı gibi kendime içimden bir küfür savurdum çünkü son sorusuna da tam olarak bu şekilde cevap vermiştim. Üzerimdeki sersemliği atmaya çalıştım. “Aslında tam da çıkmak üzereydim.”

“O hâlde karton bardağa koydurayım.”

Arkasını dönüp tezgâha yöneldi. Kalbim dörttnala koşarken omzumun üzerinden onu izledim. Anne boğazını temizlediğinde onunla göz göze gelmemeye çalıştım. Bütün vücuduma sıcak basmasından yüzümün de muhtemelen saçlarım kadar kırmızı olduğunu hissedebiliyordum. Sonunda ona baktığımda Anne’in suratında kocaman bir gülümseme vardı.

“Bu tanık olduğum hem en garip hem de en heyecan verici şeydi,” dedi.

“O zaman hem garip hem de heyecan verici şeyler için standartlarını yükseltmen gerek.” Sakinleşmeye çalışarak saçlarımı suratımdan çektim. “Bunda büyütülecek ne var?”

“Naomi Light’ın bu hafta sonu ateşli bir randevusu var,” dedi şarkı söyler gibi bir sesle koltuğunda dans ederek. “Üstelik onunla tanışmak için bir arkadaşlık uygulamasına bile ihtiyacın olmadı. Ne giyeceksin?”

Gülümsememi bastırarak gözlerimi devirdim. “Henüz bunu düşünecek zamanım olmadı.”

“Bana bu kadar ateşli bir komşun olduğunu hiç söylememiştin. Daha önce sadece şu gürültü yapandan bahsetmiştin.”

Onu susturup bizi duymadığından emin olmak için tekrar omzumun üzerinden Jake’e baktım. Kasada kartıyla ödeme yapıyordu. Anne’e döndüm. “Sana tüm komşularımdan ne demeye bahsedeceğim acaba?”

“Hepsine gerek yok ama...” Duraksadı ve gözleri tekrar Jake’e çevrildi. “O kesinlikle bahsetmeye değer.”

Jake elinde bana aldığı kahveyle masamıza doğru geliyordu. Anne’le birlikte ayağa kalktık. Kulağıma eğilip, “Luca Pichler’in adresini bulursan mutlaka haber ver. Bu hikâyenin devamını merak ediyorum,” diye fısıldadı.

“İlk anlatacağım kişi sen olacaksın.”

Anne yola koyulurken Jake de masaya döndü. Ona teşekkür ettim ve dışarı çıktık.

“Sana eve kadar eşlik edeyim,” diye teklif etti.

Caddenin tam karşısındaki apartmanımıza bakıp kahkaha attım. “Hayır dersem ne yapacaksın?”

Sorumu cevaplamaadan önce düşündü. “Muhtemelen on saniye bekledikten sonra peşinden gelirim, ki bu da tuhaf görünür.”

“Öyle olsun. Bana eve kadar eşlik edebilirsin.”

Yüzüne yerleşen gülümsemeyle içim kıpır kıpır oldu. Onu daha önce de gülerken görmüştüm ama doğrudan bana gülüm-

sedinde kalp atışlarım hızlandı ve sokağın karşısına sedyle taşınmam gerekebileceğini düşündüm. Kendimi yüzüne bakmamaya zorladım, yoksa bu yürüyüşten sağ çıkamayacaktım. Gözlerim koluna iliştiğinde beni kucakladığını, başımı o kaslı göğsüne yasladığımı hayal etmeye başladım... Pekâlâ, belki de ona hiç bakmasam daha iyi olacaktı. Üzerimdeki etkisinin çok bariz olmadığını umarak yüzümü caddeye döndüm.

Bir süre arabaların geçmesini bekledikten sonra karşı kaldırıma yürümeye başladık. Ona bakmasam bile attığı her adımın, aramızdaki mesafenin ve bana doğru her bakışının fazlasıyla farkındaydım. Kendi ayağıma takılıp tökezlemeden karşıya geçmeyi başarabildim. Benim için kapıyı tuttu. Yanından geçerken parfümünün kokusunu alabiliyordum ya da belki de elindeki kahvenin aromasıyla karışmış duş jeliydi. Kapının eşliğinden geçerken harcadığım o birkaç saniye boyunca kokusunu içime çektim. Merdivene yönelmek üzereydim ki onun asansöre doğru ilerlediğini fark ettim. Bir an tereddüt ettim. Asansöre son binişimde bozulmuştu ve itfaiye gelip de beni kurtarana dek otuz dakika boyunca içeride mahsur kalmıştım. Binanın diğer sakinlerine göre artık tamir edilmişti ve çoğu her gün kulanmaya devam ediyordu ancak ben o riski göze alamamıştım.

Ben merdivenden uzaklaşıp yanına gelirken Jake kaşlarını kaldırmış, beni izliyordu. Ona asansöre binmekten korktuğumu söyleyecek değildim, o yüzden rahat davranmaya çalıştım. Düğmeye bastı ve kapılar açıldı. Onun arkasından asansöre adım atarken derin bir nefes aldım.

“Neyin var?” diye sordu oturduğu katın düğmesine basarken.

“Yok bir şey.” Kulaklarımda gümbürdeyen kalp atışlarımı yok sayıp üçüncü katın düğmesine bastım.

“Emin misin? Çünkü asansöre binmekten korkuyor gibi bir hâlin var.”

“Yoo. Hiç de bile.”

Kaşları çatıldı. “Betin benzin attı. Klostrofobik misin?”

“Sadece açık tenliyim o kadar,” dedim kendimi gülmeye zorlayarak. “Çok sağ ol.”

“Hadi gel. Gerekirse merdivenden çıkabiliriz.” Düşmeye uzandı ama bastığında çoktan yukarı doğru hareket etmeye başlamıştık. Asansör önce sarsıldı, sonra da lobi ile ikinci katın arasında bir yerde duruverdi.

İstemsizce dudaklarımın arasından bir “hii” sesi kaçtı. Boş-taki elimle ağzımı kapadım.

“Hay aksi.” Jake düşmeye tekrar bassa da bir işe yaramıyor gibiydi.

“İşte tam da bu yüzden asansöre binmek istemedim,” diye homurdandım. “Hep de benim başıma gelir.”

“Daha önce de mi asansörde kaldın?” Gözleri kocaman açıldı. “Tabii ya. Bu yüzden binmeye korkuyordun.” Bakışlarını tekrar kontrol paneline çevirdi. “Ben de işleri daha da kötüleştirdim, değil mi?”

Sırtımı asansöre yaslayıp derin bir nefes aldım. Ardından yavaşça vererek kendimi yatıştırmaya çalıştım. Mümkün olmadığını bilsem de çekip çekmediğini kontrol etmek için telefonumu cebimden çıkarıp baktım. Geçen sefer burada tıklı kaldığım otuz dakika boyunca sinyal alamamıştım.

“Lütfen bana telefonunun çektiğini söyle.”

Telefonuna baktı. “Çekmiyor. Üzgünüm.” Kontrol panelini inceledikten sonra bir düşmeye bastı. Kısa bir çevir sesinin ardından lobide oturan güvenlik görevlisinin sesi duyuldu. En azından burada mahsur kaldığım zamandan bu yana “yardım” düğmesini düzeltmişlerdi.

“Merhaba Joel,” diye seslendi Jake. “Asansörde mahsur kaldık.”

“Yanındaki Naomi mi?” Joel’un sesi hoparlörden boğuk geliyordu. “Görünüşe göre o asansörden yana yüzü gülmüyor.”

“Öyleymiş.”

“Gidip yardım çağıracağım,” dedi Joel. “Sıkın dişinizi.”

Hattın kesilmesiyle yine baş başa kaldık. Asansör sanki öncesinden de sessizdi. Keşke bu sessizliği bozacak bir müzik falan çalıyor olsaydı.

Tavandaki bir döşemeyi hareket ettirip asansörün üstüne çıkarsam ikinci kata ulaşıp ulaşamayacağımı merak ederek tavana baktım. Geçen sefer mahsur kaldığımda yanımda bu kadar uzun boylu biri olmadığından böyle bir seçeneğim yoktu. Eminim omuzlarına tırmanıp...

“İşe yaramaz,” dedi Jake düşüncelerimi bölerek.

Kaşlarımı çatarak ona döndüm. “Ne işe yaramaz?”

Elindeki kahve fincanıyla tavanı işaret etti. “Kapılara uzanabilsen bile açamazsın.”

Ağzım bir karış açıldı. “Bunu dışımdan mı söyledim?”

Gülmeye başladı. “Hayır ama sadece yüzüne bakarak bile ne yapmayı planladığını anlamak mümkün.”

“Eminim kapıları açabilirim. Güçlüyümdür.”

“Belki açabilirsin ama yine de güvenli değil. Ya sen yukarıdayken asansör çalışmaya başlarsa?”

İç çektim. “Bu hiç aklıma gelmemiştii.”

“Bence sabredip yardımın gelmesini bekleyelim.”

Başım la onayladım. Haklı olduğunu bilsem de endişelenmekten kendimi alamıyordum. Neden bilmiyordum. Yetişmem gereken bir yer de yoktu.

“En azından kahvemiz var,” dedi.

“Hem yalnız da değiliz,” diye ekledim. “Geçen sefer burada tek başımaydım. Kafayı yiyeceğimi sanmıştım.”

“Şimdi nasıl hissediyorsun? Nefes nefese kalıp çığlık atmaya başlamayacaksın, değil mi?”

İçinde bulunduğumuz küçük kutu boyunca volta atıyordum. “Bizi buradan bir an önce çıkardıkları sürece sorun yok.”

“Eminim halletmeleri uzun sürmez. Tek yaptığım bir düğmeye basmaktı.”

Paniğin bedenimi ele geçirdiğini hissedebiliyordum. Kendimi toparlamak için derin bir nefes daha aldım.

“Geçen sefer mahsur kaldığında ne yaptın?”

Bir an durup düşündüm. “İlk on dakikayı telefonumun çekmesi için uğraşarak geçirdim. Sonra kapıyı yumruklamaya başlayıp boğazım acıyana dek yardım çığlıkları attım. Bir süre sonra buradan çıkmaktan vazgeçtim ve itfaiye nihayet kapıları açtığında hayatta kalmak için hangi uzvumu yemem gerektiğine karar vermeye çalışıyordum.”

Jake’in alnı endişeyle kırışsa da sanki sefil hâlime gülmenin doğru olup olmayacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi dudaklarının kenarında bir tebessüm belirmişti.

“Fena zamanlardı,” diye ekledim. “Zor sağ çıktım.”

“Kulağa epey kötü geliyor,” dedi gülmemek için kendini tutmaya devam ederken. “Bugün ikimizin de yamyamlığa başvurmak zorunda kalmayacağımızı bilmek seni mutlu eder sanırım.”

“Böyle düşünmen harika ama henüz bu olasılığı göz ardı etmeye hazır değilim.”

Burnundan güldü. “Pekâlâ. Hatırlat da seninle asla kampa gitmeyeyim.”

Onunla kampa gitme fikri bütün vücuduma sıcak basmasına neden oldu. Biraz serinlemek için üstümü yukarı sıyırdım. “Kampla başa çıkabilirim. Vahşi doğada asansör yok.”

Jake’in bakışları aşağıya, karnıma doğru indi. Gömleğimi tutuş şeklimin onu çıkarmak üzereymişim gibi görüldüğünü fark ettim. Hemen bıraktım ve boğazımı temizleyerek önceki hâline getirdim. Jake başını başka tarafa çevirirken kulakları kıpırmızı kesilmişti.

“Bunca zaman asansöre binmekten kaçınıp da ilk seferimde tekrar mahsur kaldığıma inanamıyorum.”

“Gerçekten o zamandan beri hiç binmedin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Merdivenleri kullanıyorum.”

Hâlâ yanmakta olan üçüncü kat düğmesine baktı. “Günde iki kez o merdivenleri inip çıkıyor musun yani? Bıkmadın mı?”

Omuz silkerek etrafımızı işaret ettim. “Bu durumda olmaktan daha çabuk bıkmışım gibi geliyor.”

“Doğru,” dedi. “Çekilecek çile olmadığını söylerler.”

Koluna hafifçe vurdum. “Demek istediğim bu değildi.”

Canını yakmışım gibi kolunu çekti. “Ah!”

Gülmeye başladım. “Canın yanmış olamaz.”

“Hem de nasıl yandı. Görüldüğünden daha güçlüsün.” Asansörün kapılarını işaret etti. “Bahse girerim açabilirsin.”

Gözlerimi devirdim. Kahve bardağını ona uzatıp kapılara yaklaştım ve onları ayırmaya çalıştım. İşe yaramayacağını zaten biliyordum. Geçen sefer denemiştim.

“Maalesef,” dedim kahvemi geri alırken. “Sanırım spor salonuna daha sık gitmem gerekiyor.”

“Yok, yok. Spor salonunu falan boş ver. Her gün merdivenleri amuda kalkarak çıksan yeter. Göz açıp kapayınca kadar güçlenirsin.”

Gülerken neredeyse kahvemi püskürtecektim. “İşte bu görülmeye değer bir manzara olurdu.” Telefonumdan saate baktım. “Off. Ne kadar oldu?”

Kahvemden bir yudum daha aldığım gibi pişman oldum çünkü acilen tuvalete gitmem gerekiyordu ve daha fazla sıvı tüketerek kendime iyilik yaptığım söylenemezdi. Zemine çökerek bağdaş kurdum. Jake de yanıma oturdu. Nefesimi tuttum. Bu kadar yakınımda olması asansörden ne kadar nefret ettiğimi bir an için unutmama yetmişti.

Sakin görünüyordu, benim gibi buradan çıkmaya can atan bir hâli yoktu.

“Ee,” dedi. Devamını getirmesini bekleyerek ona döndüm. Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. Bakışlarım dudaklarından ayrıldığında benimkileri dikkatle izleyen gözleriyle buluştu. Nefesim kesildi. “Arkadaşınla benim hakkımda konuştuğunuzu duydum.”

Anne’in söylediği her şeyi hatırladığımda suratım alev almaya başladı. Ne kadarını duyduğunu öğrenmekten korksam da sormak zorundaydım. “Tam olarak ne duydun?”

Gülümsedi. “Gürültücü bir komşun varmış.”

Yer yarılsaydı da içine girseydim. Bunu duymuşsa, kesinlikle diğer konuştuklarımızı da duymuştu.

“Telefonunu alabilir miyim?” diye sordu.

Ona uzattım. “Neden?”

“Numaramı kaydedebilmek için.”

İletişim bilgilerini yazmaya başladı. Omzunun üzerinden ne yaptığına bir göz attım. Kendisini *Ateşli Komşu* olarak kaydetmişti.

Gözlerimi devirdim. “Biraz kendini beğenmiş misin ne?”

Telefonumu geri verirken omuz silkti. “Yalnızca bana verilen unvanı kullanıyorum o kadar.”

Ona mesaj attım ve şaşırtıcı ama asansördeki berbat sinyale rağmen iletili. “İşte. Artık benim numaram da sende var.”

Mesajım ekranında belirirken yüzünü izledim. Gülümsemesini gizleme gereği duymadı.

“Sen beni ne olarak kaydedeceksin? Asansördeki Tuhaf Kız mı?”

Kahkaha attı. “Asla.”

Numaramı rehberine *Sevimli Hava Durumu Sunucusu* olarak kaydetmesini izledim. Kıpırmızı kesilsem de yüzümde beliren gülümsemeyi hissedebiliyordum.

“Sevimli, ha?” diye dalga geçtim. “Başka kaç hava durumu sunucusu tanırıyorsun?”

“Çok fazla. Söylesem inanmazsın. Rehberimdeki ortalama hava durumu sunucuları için bir numaralandırma sistemi bulmam gerekti.”

Arkama yaslandım. “Onlardan biri olmadığım için biraz hayal kırıklığına uğradım. Yedi Numaralı Ortalama Hava Durumu Sunucusu kulağa hoş geliyor.”

Jake telefonunu göstererek başını iki yana salladı. “Hiç de bile. Bu isim sana daha çok yakışıyor.”

Asansörün aniden sarsılmasıyla irkildim ve yeniden yukarı doğru hareket etmeye başladık. “Tanrı’ya şükür.”

Üçüncü katın kapıları açıldığında ikimiz de ayağa kalktık. Asansörden indiğim sırada Jake kapıların kapanmasını önlemek için elini araya koydu. “Bunu bir ara yine yapalım,” dedi.

Asansöre bakmamla tüylerim diken diken oldu. “Ben almayayım.”

Dudaklarını büzdü.

“İşin içinde asansör olmadığı sürece beni yemeğe çıkarmana müsaade ederim.”

Gülümsedi. “Anlaştık.”



Daireme geçtiğimde Facebook’ta Luca Pichler’ı aramaya devam ettim. Aramay, ortadan kaybolmadan önce hem ilk hem de son mektuplarının geldiği San Diego’dan başlayarak, yaşadığını bildiğim tüm şehirlerle daraltmaya çalıştım. Bir şey çıkmadı. Listemdeki diğer şehre geçtim, sonra öbürüne ama nafile. Görünüşe göre, ilk arattığımda karşıma çıkan tüm Luca Pichlerlar Amerika dışında yaşıyordu. Ülke dışına taşınmış olabileceğini de göz önünde bulundurarak profilleri kontrol etmeye başladım fakat sonuçlar pek ümit vadetmiyordu.

Üst kat komşum yine paldır küldür yürüyordu. Bir şeylerin sürüklendiğini –ya da belki de yuvarlandığını– duydum,

ardından odanın öteki tarafında büyük bir gürültü koptu. Ses sanki benim dairemde geliyormuş gibi başımı eğdim ve sonra hem kendime hem de gürültücü komşuma gözlerimi devirdim. Yukarıda kim yaşıyorsa, sanki evinin içinde bowling salonu vardı. Sesi bastırmak için müzik açtım.

Ne var ki gürültücü komşuma ve o rezil asansöre rağmen burası yaşamak için fena bir yer değildi. Miami’de yaşadığım bölgedeki en güzel apartmanlardan biriydi. Kapıcımız olmasa da güvenlik görevlisi Joel vardı. Bazen canı sıkıldığında –ki bu sık sık oluyordu– bina sakinleri için dış kapıyı açmaktan hoşlanırdı. Burada hepimizin adını bilecek kadar uzun süredir çalışıyordu. Bir gün kendi evimi alıp buradan taşındığımda özleyeceğim birkaç demirbaştan biriydi.

Öğle yemeği için kendime bir şeyler hazırladım ve tam yediğim sırada telefonumdan bir ses geldi. Jake’ten bir mesaj görmeyi umarak telefona uzandım ama mesaj ondan değildi. Anne’dendi. Luca Pichler’ı aratabilmem için PeopleFinder adlı bir veri tabanının linkini göndermişti.

Anne: Adresine ve diğer bilgilere erişmek için para ödemek zorundasın.

Yolladığı linke tıklayıp arama kutucuğuna Luca’nın adını yazdım. Sonuçlarda aynı isimde birkaç farklı adam çıktı. İnternet sitesinin ücretsiz sürümü yalnızca yaşlarını ve şehirlerini gösteriyordu. Bu sonuçlar beni tatmin etmedi. Adamlardan biri ellili yaşlarının ortasında, biri yirmili yaşlarının başındaydı ve listedeki son kişi seksenine merdiven dayamıştı. Ya benim aradığım Luca Pichler bu listede yoktu ya da birinin yaşı yanlış girilmişti. Buna rağmen üyelik almaya karar verdim. Nasılsa ihtiyacım olanı aldıktan sonra iptal edebilirdim.